

วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี

ปีที่ 21 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม ถึง กันยายน 2568

แนวทางการยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงสู่การเป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์
เชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์

GUIDELINES FOR ELEVATING PHU KHA RIANG LEARNING CENTER INTO
A DISTINCTIVE CULTURAL EVENT VENUE

รัศมี อัจฉริยไพศาลกุล*, จารวี กมลศิริพิชัยพร

Ratsamee Ajchariyapaisankul*, Jaravee Kamolsiripichaiporn

สาขาวิชาการผลิตและการจัดการอีเวนต์ คณะการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

Event Production and Management, School of Tourism and Services,

University of the Thai Chamber Commerce

*Corresponding Author e-Mail: ajratsameeapk@gmail.com

(Received: 2025, March 12; Revised: 2025, May 24; Accepted: 2025, May 31)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาอัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นจุดขายในการจัดงานอีเวนต์ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียง และ 3) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงให้เป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์ที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน โดยการวิจัยเป็นในเชิงคุณภาพการเก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ 1) ผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐและท้องถิ่น จำนวน 5 คน 2) นักจัดกิจกรรมผู้ประกอบการงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรม จำนวน 10 คน 3) ผู้นำชุมชนและปราชญ์ท้องถิ่น จำนวน 10 คน 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาสถานที่จัดงานอีเวนต์ จำนวน 5 คน 5) ชาวบ้านในชุมชน ที่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม จำนวน 20 คน รวม จำนวน 50 คน ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง

จากการศึกษาพบว่าวัตถุประสงค์ที่ 1 ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงมีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวเกะเหรียง การเกษตรแบบผสมผสาน และวัฒนธรรมของชาวลาวเวียง ซึ่งสามารถนำมาพัฒนาเป็นจุดขายสำหรับงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมได้ วัตถุประสงค์ที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการจัดงาน ได้แก่ ความพร้อมของสถานที่ ความร่วมมือของชุมชน การตลาดและการประชาสัมพันธ์ และความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ โดยการเตรียมพื้นที่และการมีส่วนร่วมของชุมชนมีบทบาทสำคัญ วัตถุประสงค์ที่ 3 แนวทางการพัฒนาให้ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงเป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์ที่มีเอกลักษณ์และ

ที่ยั่งยืนควรเน้นการผสมผสานวัฒนธรรมกะเหรี่ยง ลาวเวียง และเกษตรกรรมแบบผสมผสานในการออกแบบกิจกรรม พร้อมทั้งใช้การตลาดดิจิทัลในการโปรโมตงาน และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานให้รองรับงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นผ่านการจัดงานที่สร้างประสบการณ์และรายได้ให้กับชุมชน

คำสำคัญ: ศูนย์การเรียนรู้; สถานที่จัดงานอีเว้นท์; อีเว้นท์เชิงวัฒนธรรม

ABSTRACT

This study aimed to 1) examine the identity and cultural values of the Phu Kha Rieng Learning Center that could be developed into a unique selling point for organizing cultural events; 2) analyze the factors contributing to the successful organization of cultural events at the Phu Kha Rieng Learning Center; and 3) propose guidelines for developing the Learning Center into a distinctive and sustainable cultural event venue. A qualitative research methodology was employed, and data were collected through in-depth interviews. The key informants included 5 government and local administrative officers, 10 cultural event organizers and entrepreneurs, 10 community leaders and local sages, 5 experts in event venue development, and 20 local residents, totaling 50 participants. A purposive sampling method was used, and the data were analyzed using content analysis.

The findings indicated that, in line with the first objective, the Phu Kha Rieng Learning Center possessed a distinctive cultural identity rooted in the traditional lifestyle of the Karen people, integrated agricultural practices, and the cultural heritage of the Lao Wieng community. These elements could be leveraged as unique selling points for organizing cultural events. Regarding the second objective, the key factors influencing event success included venue readiness, community participation, effective marketing and publicity, and a focus on environmental and economic sustainability. Spatial preparation and active community engagement were identified as essential for delivering authentic and meaningful cultural experiences. In relation to the third objective, the study proposed that future development of the Learning Center should emphasize the integration of Karen and Lao Wieng cultures, along with mixed farming traditions, into event design. Digital marketing strategies should be employed to enhance event visibility, and infrastructure improvements should be made to accommodate environmentally friendly practices. Furthermore, strong

วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี

ปีที่ 21 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม ถึง กันยายน 2568

community involvement and local economic development should be promoted through events that generate both educational value and income for the local population.

Keywords: learning center; event venue; cultural events

บทนำ

การจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์และเผยแพร่มรดกท้องถิ่น ตลอดจนเป็นเครื่องมือส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์และการท่องเที่ยว (Getz, 2012, p. 114) โดยความสำเร็จของอีเว้นท์ขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ การตลาดที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม ในยุคดิจิทัลและหลังโควิด-19 รูปแบบการจัดงานมีการปรับเปลี่ยนโดยเน้นความปลอดภัย ความยืดหยุ่น และการมีส่วนร่วมผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น การจัดงานแบบไฮบริดและ การมีส่วนร่วมกับวัฒนธรรมในรูปแบบเสมือนจริงที่เปิดโอกาสให้ผู้คนเข้าถึงกิจกรรมได้จากทุกที่ (Jones, Richards & Weber, 2021, p. 275) ในขณะเดียวกันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้รับความสนใจในฐานะกลไกที่สร้างรายได้ให้ชุมชน และรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่น (UNESCO, 2019, pp. 110–112) โดยงานอีเว้นท์สามารถสร้างความภาคภูมิใจและกระตุ้นการมีส่วนร่วมทางสังคมของคนในพื้นที่ (Smith, 2013, pp. 66–70) จากแนวคิด Cultural Tourism Development Model ของ Richards (2018, pp. 13–14) การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมในพื้นที่มรดกจำเป็นต้องคำนึงถึงประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม การใช้ทรัพยากรท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของชุมชน ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียง จังหวัดนครนายก เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ ผ่านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี เช่น การถ่ายทอดสดพิธีกรรม การจัดกิจกรรมเสมือนจริง และแอปพลิเคชันแปลภาษาเพื่อขยายการเข้าถึง (Ketter, 2022, p. 101043) ขณะเดียวกันแนวคิดการจัดงานแบบยั่งยืนของ Mair & Weber (2023, p. 132) ที่เน้น circular event management การลดขยะและใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ก็สามารถนำมาปรับใช้เพื่อพัฒนาให้ศูนย์แห่งนี้เป็นที่ต้นแบบของการจัดงานอีเว้นท์ที่ทั้งร่วมสมัยและยั่งยืนในระยะยาว

งานอีเว้นท์มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยเฉพาะงานขนาดใหญ่ เช่น สงกรานต์ ลอยกระทง และเทศกาลศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติ ก่อให้เกิดรายได้แก่ภาคธุรกิจท้องถิ่น (TCEB, Online, 2020) จากรายงานของสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ อุตสาหกรรมไมซ์ซึ่งรวมถึงงานอีเว้นท์ สร้างรายได้มากกว่า 200,000 ล้านบาทต่อปี และมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนภาคบริการ โรงแรม และธุรกิจที่เกี่ยวข้องนอกจากผลทางเศรษฐกิจ งานอีเว้นท์ยังมีบทบาททางสังคมในการเชื่อมโยงชุมชนกับภาคธุรกิจ โดยเฉพาะงานที่เน้นอัตลักษณ์ชุมชน เช่น เทศกาลแห่เทียนเข้าพรรษา ที่ช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในท้องถิ่น และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของตนเอง (Raj & Vignali, 2010, pp. 54–57) ในมิติทางวัฒนธรรม งานอีเว้นท์ยังเป็นกลไกสำคัญในการอนุรักษ์และปรับตัวของมรดกทาง

วัฒนธรรมให้สอดคล้องกับยุคสมัย ผ่านกิจกรรม เช่น งานแสดงศิลปะพื้นบ้าน มหกรรมอาหารท้องถิ่น และการแสดงศิลปะร่วมสมัย (Richards, 2018, pp. 13–14)

งานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมมีจุดเด่นที่แตกต่างจากงานอีเว้นท์ทั่วไป เนื่องจากมุ่งเน้นการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของชุมชนและการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด (Richards, 2018, p. 19) ลักษณะของงานดังกล่าวมักสะท้อนอัตลักษณ์วัฒนธรรมผ่านกิจกรรม เช่น การแสดงศิลปะพื้นบ้าน การสาธิตภูมิปัญญา และการประกวดเครื่องแต่งกายท้องถิ่น การออกแบบกิจกรรมให้ผู้เข้าร่วมสามารถสัมผัสและมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นหัวใจสำคัญในการสร้างประสบการณ์ที่มีความหมาย (Pine & Gilmore, 1999, pp. 39–44) ขณะเดียวกันแนวทางการจัดงานที่คำนึงถึงความยั่งยืน เช่น การลดขยะ การใช้ทรัพยากรในชุมชน และการกระจายรายได้อย่างเท่าเทียม เป็นปัจจัยสนับสนุนความยั่งยืนของทั้งวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม งานอีเว้นท์ในระดับชุมชนยังมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจ สร้างความสามัคคี และพัฒนาศักยภาพชุมชนในด้านต่าง ๆ ทั้งการบริหารจัดการการตลาด และการพัฒนาสินค้าท้องถิ่น (UNESCO, 2019, pp. 46–47) ตัวอย่างที่สะท้อนความสำเร็จ คือ เทศกาลไหมจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นเวทีในการนำเสนอศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน พร้อมสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนผ่านการสนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชน

ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียง จังหวัดนครนายก เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สะท้อนอัตลักษณ์วัฒนธรรมผ่านกิจกรรมท้องถิ่น วิถีเกษตร และภูมิปัญญาหัตถกรรมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นทุนวัฒนธรรมสำคัญในการถ่ายทอดองค์ความรู้ระหว่างรุ่น (ปานตะวัน รัตนพันธุ์, เสรี วงษ์มณฑา และผกา มาศ ชัยรัตน์, 2566, หน้า 224–226) แม้จะมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แต่ยังคงขาดการยกระดับให้เป็นพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับการจัดงานอีเว้นท์ที่สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและเสริมบทบาทชุมชนบนฐานทุนวัฒนธรรม แนวทางพัฒนาควรเชื่อมโยงกับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสร้างสรรค์ (creative cultural tourism) ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมอย่างลึกซึ้ง พร้อมประยุกต์ใช้หลักการบริหารจัดการอีเว้นท์ การตลาด และการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเน้นสามองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ การออกแบบประสบการณ์ที่มีความหมาย การใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม และการมีส่วนร่วมของชุมชนในทุกกระบวนการ

ผลการวิจัยนี้เป็นการศึกษานี้จึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาแนวทางการยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงให้กลายเป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์และความยั่งยืน โดยอาศัยแนวคิดด้านการจัดการอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรม การตลาด และการพัฒนาชุมชนสามารถเป็นต้นแบบของการจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีความยั่งยืน โดยนำเสนอรูปแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของพื้นที่ และสามารถต่อยอดไปสู่การเป็นจุดหมายปลายทางระดับชาติและนานาชาติ ทั้งนี้แนวทางที่นำเสนอจะสนับสนุนให้ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงสามารถแปลงทุนทางวัฒนธรรมให้เป็นทุนทางเศรษฐกิจ พร้อมส่งเสริมการกระจายรายได้และพัฒนาคุณภาพของชุมชนในระยะยาว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นจุดขายในการจัดงานอีเวนต์
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการจัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียง
3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียงให้เป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์ที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลหลัก เป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียง จังหวัดนครนายก ประกอบด้วย ชาวภูเกะเหรียงในชุมชนที่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และถ่ายทอดวัฒนธรรม ผู้จัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรม ทั้งจากหน่วยงานรัฐและเอกชนนักท่องเที่ยวและผู้เข้าร่วมงานอีเวนต์ ที่สนใจวัฒนธรรมภูเกะเหรียง ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและงานอีเวนต์ ทำการเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) โดยพิจารณาจากเกณฑ์หลักคือ ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมในบริบทของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียง จังหวัดนครนายกเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงลึกจากผู้มีประสบการณ์จริงและมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมในระดับชุมชนและเชิงนโยบาย จำนวน 50 คน จนได้ข้อมูลอิ่มตัว (data saturation) แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐและท้องถิ่นที่มีบทบาทในการกำหนดนโยบายหรือสนับสนุนกิจกรรมอีเวนต์ในพื้นที่ จำนวน 5 คน 2) นักจัดกิจกรรมงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่มีประสบการณ์ในการออกแบบกิจกรรมและดำเนินงานในชุมชน จำนวน 10 คน 3) ผู้นำชุมชนและปราชญ์ท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับประเพณี วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวภูเกะเหรียง จำนวน 10 คน 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาสถานที่จัดงานอีเวนต์ เช่น นักวิชาการหรือที่ปรึกษาที่เคยทำงานร่วมกับศูนย์การเรียนรู้หรือชุมชนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึง จำนวน 5 คน และ 5) ชาวบ้านในชุมชนที่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมหรือนำเสนอวัฒนธรรมในงานอีเวนต์ จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ 1) การสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพในการศึกษาครั้งนี้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) โดยมีการออกแบบคำถามสัมภาษณ์ เพื่อให้ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ เช่น การใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรม การสร้างประสบการณ์ที่มีความหมาย และการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยหัวข้อคำถามตามประเด็นหลัก ได้แก่ 1.1) ศักยภาพของพื้นที่ 1.2) บทบาทของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 1.3) ความท้าทายในการจัดกิจกรรม 1.4) แนวทางการพัฒนาและการยกระดับพื้นที่ให้เป็นจุดหมายปลายทางอีเวนต์เชิงวัฒนธรรม และ 2) การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม (participant and non-participant observation) สังเกตการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น สังเกตพฤติกรรมของผู้เยี่ยมชมและนักท่องเที่ยวที่มาเข้าร่วม

กิจกรรมบันทึกสภาพแวดล้อมที่อาจเป็นปัจจัยเอื้อต่อการจัดงานอีเว้นท์ การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล เพื่อให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือใช้วิธีการตรวจสอบความเหมาะสมของคำถามโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหาก่อนนำไปทดลองใช้และปรับปรุงถ้อยคำให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ดำเนินการชี้แจงรายละเอียดให้ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ทราบก่อนการตอบในแต่ละตอนอย่างชัดเจน เพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือที่ถูกต้อง จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลที่ได้เพื่อนำไปวิเคราะห์ตามขั้นตอนที่วางไว้ในกระบวนการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตภาคสนามถูกวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ตามแนวทางของการวิเคราะห์เชิงประเด็น เพื่อสกัดสาระสำคัญที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์ของศูนย์การเรียนรู้ ปัจจัยความสำเร็จในการจัดงาน และแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) การถอดเทปคำสัมภาษณ์ 2) การวิเคราะห์เชิงประเด็น (thematic analysis) แบบ inductive ที่สะท้อนบริบทเฉพาะของพื้นที่การศึกษากระบวนการวิเคราะห์ประกอบด้วย การให้รหัสข้อมูล (coding) ผ่าน 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) การถอดเทปคำสัมภาษณ์เป็นข้อความสมบูรณ์ 2) การให้รหัสแบบเปิดเพื่อระบุข้อความสำคัญหรือแนวคิดหลัก 3) การจัดกลุ่มรหัส เพื่อนำไปสังเคราะห์เป็นธีมที่สะท้อนประเด็นหลักตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เพื่อให้เข้าใจถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียง จังหวัดนครนายก ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรม และแนวทางการพัฒนาให้เป็นสถานที่จัดงานที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน

ผลจากการสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ศึกษาอัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นจุดขายในการจัดงานอีเว้นท์ ผ่านการถอดความ การเข้ารหัส และการจัดกลุ่มข้อมูลอย่างเป็นระบบ สรุปได้ 3 ประเด็นสำคัญ ดังนี้ 1) อัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นทุนทางกิจกรรมมีจุดเด่นด้านวิถีชีวิตแบบพึ่งพาตนเอง โดยเฉพาะระบบเกษตรกรรมผสมผสาน ซึ่งสามารถแปลงเป็นกิจกรรมเชิงปฏิบัติได้ เช่น เวิร์กช็อปดำนา เลี้ยงสัตว์ และการทำปุ๋ยอินทรีย์ โดยเชื่อมโยงกับมรดกทางวัฒนธรรมของชาวภูเกะเหียงอย่างกลมกลืน 2) ความหลากหลายชาติพันธุ์เป็นโอกาสในการออกแบบอีเว้นท์พื้นที่ดังกล่าวยังเป็นที่อยู่ร่วมของกลุ่มลาวเวียงซึ่งมีทุนวัฒนธรรมที่โดดเด่น เช่น การทอผ้า และอาหารพื้นบ้าน กิจกรรมเหล่านี้สามารถต่อยอดเป็นประสบการณ์วัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมสำหรับผู้เข้าร่วมงาน 3) การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นปัจจัยแห่งความยั่งยืนมีบทบาทเชิงรุกในทุกกระบวนการ ตั้งแต่การออกแบบกิจกรรม การให้ข้อมูลท้องถิ่น ไปจนถึงการจัดสรรรายได้อย่างเป็นธรรม ส่งผลให้สถานที่ ไม่ใช่เพียงสถานที่จัดงาน แต่เป็นพื้นที่ของเจ้าของวัฒนธรรมที่ร่วมสร้างสรรค์และพัฒนาอย่างแท้จริง กล่าวได้ว่า ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงมี

วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี

ปีที่ 21 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม ถึง กันยายน 2568

ศักยภาพสูงในการพัฒนาเป็นพื้นที่จัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ ผ่านการใช้ทุนวัฒนธรรม วิถีชีวิต และการมีส่วนร่วมของชุมชน เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นและขับเคลื่อนเศรษฐกิจ สร้างสรรค์อย่างยั่งยืน

ปัจจัยใดที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรี่ยงปัจจัยแห่งความสำเร็จ ซึ่งสะท้อนผ่านการถอดความ การเข้ารหัส และการจัดกลุ่มข้อมูลอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้การเสนอผลการวิเคราะห์ที่ได้จัดเรียงตามโครงสร้างของธีมที่เกิดจากข้อมูลภาคสนามอย่างชัดเจน ดังนี้

- ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเช่น ทางเดินและจุดพัก โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มเปราะบาง เช่น ผู้สูงอายุ รหัสที่สะท้อนข้อจำกัด เช่น พื้นที่ไม่เพียงพอ หรือ ขาดแสงสว่าง ถูกจัดรวมเป็นหมวด ปัจจัยทางกายภาพ และสังเคราะห์เป็นธีมด้านความพร้อมเชิงโครงสร้าง

- การมีส่วนร่วมของชุมชนในทุกมิติ ตั้งแต่การวางแผน ออกแบบกิจกรรม ไปจนถึงการจัดการภายในงาน ซึ่งสร้างความรู้สึกรับผิดชอบและเสริมความสมจริงของกิจกรรม รหัสที่พบอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมใช้ประโยชน์ ถูกจัดในหมวด ความเป็นเจ้าของของชุมชน และพัฒนาเป็นธีมด้านการมีส่วนร่วม

- กลยุทธ์การตลาดและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายผ่านสื่อดิจิทัล เช่น เพจโซเชียลมีเดีย คลิปประชาสัมพันธ์ และการสร้างเรื่องเล่าวัฒนธรรมที่น่าสนใจ มีผลต่อการรับรู้และจำนวนผู้เข้าร่วม รหัสที่เกี่ยวข้อง เช่น เพจไม่ทันสมัย หรือ ไม่มีคอนเทนต์น่าสนใจ รวมอยู่ในหมวด การสื่อสารและการเข้าถึง และถูกรวบรวมเป็นธีมด้านการตลาด

- ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ คำนึงถึงการลดขยะ การใช้วัสดุธรรมชาติ และการกระจายรายได้สู่ชุมชนอย่างเป็นธรรม ซึ่งสะท้อนผ่านรหัสในหมวด สิ่งแวดล้อมเชิงสร้างสรรค์ และเศรษฐกิจฐานรากก่อนสังเคราะห์เป็นธีมด้านความยั่งยืน

แนวทางการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรี่ยงให้เป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน โดยแตกต่างจากแนวทางในงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่มักมุ่งเน้นในเชิงการจัดการจากภายนอก หรือการสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยว แนวคิดใหม่ที่เสนอในงานวิจัยนี้ ควรเน้นการออกแบบกิจกรรมที่ผสมผสานอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ลาวเวียง และวิถีเกษตรกรรมแบบผสมผสาน ซึ่งล้วนเป็นทุนทางวัฒนธรรมที่สามารถถ่ายทอดเป็นกิจกรรมเชิงประสบการณ์ได้อย่างสร้างสรรค์ พร้อมกับใช้กลยุทธ์การตลาดดิจิทัล เช่น การประชาสัมพันธ์ผ่านโซเชียลมีเดียและแพลตฟอร์มท่องเที่ยวเพื่อขยายกลุ่มเป้าหมายและสร้างการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพ ยกย่องบทบาทของชุมชน การออกแบบกิจกรรมที่สะท้อนวัฒนธรรมมีชีวิต และการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) การยกระดับบทบาทของชุมชนในฐานะ เจ้าภาพกิจกรรมผลการวิเคราะห์สะท้อนชัดว่า ความยั่งยืนของกิจกรรมในศูนย์การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ หากชุมชนมีบทบาทในทุกขั้นตอนของการจัดงาน ตั้งแต่การวางแผน ต้อนรับผู้เข้าร่วม ไปจนถึงการสื่อสารวัฒนธรรมผ่านกิจกรรมที่ออกแบบเอง เสนอรูปแบบคณะกรรมการจัดงานโดยชุมชน ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดเดิมที่มักให้ภาคีภายนอกเป็นผู้บริหารจัดการ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพที่ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน นักจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรม และชาวบ้านที่มีส่วนร่วม เพื่อให้เข้าใจถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงจังหวัดนครนายก ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรม และแนวทางการพัฒนาให้เป็นสถานที่จัดงานที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน

จากวัตถุประสงค์ที่ 1 อัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นจุดขายในการจัดงานอีเว้นท์ พบว่า ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงมีศักยภาพเชิงวัฒนธรรมที่โดดเด่น โดยเฉพาะวิถีชีวิตของชาวภูเกะเหียง การเกษตรแบบผสมผสาน และศิลปวัฒนธรรมของกลุ่มลาวเวียง ซึ่งล้วนเป็นทุนทางวัฒนธรรมที่สามารถต่อยอดเป็นกิจกรรมอีเว้นท์เชิงสร้างสรรค์ได้อย่างมีเอกลักษณ์ ทั้งนี้ Smith & Richards (2013, pp. 35–37) ได้เสนอว่าความสำเร็จของอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมอยู่ที่การแปลงอัตลักษณ์ของชุมชนให้เป็นประสบการณ์ที่ผู้ร่วมงานสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในพื้นที่ศึกษานี้แนวทางการจัดกิจกรรมในศูนย์ฯ เช่น การทดลองปลูกข้าวพื้นเมือง แปรรูปสมุนไพร และการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างภูมิปัญญาทางเกษตรกับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อันเป็นแนวทางที่ Altieri (2019, pp. 144–145) ชี้ว่าไม่เพียงส่งเสริมความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม แต่ยังเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในระดับชุมชน

ในขณะเดียวกันวัฒนธรรมของชาวลาวเวียง เช่น ปลูกสมุนไพร การทอผ้า และอาหารพื้นเมือง มีศักยภาพในการออกแบบเป็นกิจกรรมอีเว้นท์ที่ดึงดูดผู้ร่วมงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบของกิจกรรมเชิงสาธิต หรือกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมมีส่วนร่วม ทั้งนี้ Cohen (2004, pp. 78–79) ชี้ว่าการนำเสนอรูปแบบท้องถิ่นและหัตถกรรมพื้นเมืองในลักษณะการมีส่วนร่วม แทนการจัดแสดงแบบนิ่ง สามารถเพิ่มทั้งมูลค่าเชิงเศรษฐกิจและคุณค่าเชิงวัฒนธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับแนวทางการจัดเทศกาลในชุมชนชาติพันธุ์อื่น เช่น เทศกาลผีตาโขนของชาวไทยภูเขาในจังหวัดเลย หรืองานประเพณีโปงลางของกลุ่มอีสานในกาฬสินธุ์ ซึ่งมักเน้นการรับชมพิธีกรรมและขบวนแห่ แนวคิดในงานวิจัยนี้เสนอรูปแบบใหม่ที่เน้น การปฏิบัติร่วม (co-creation) และการเรียนรู้แบบฝังตัว (immersive cultural engagement) ซึ่งช่วยให้ผู้ร่วมงานไม่เพียงเข้าใจวัฒนธรรมในเชิงสังเกต แต่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์กับอัตลักษณ์ของพื้นที่ได้อย่างลึกซึ้งกว่า โดยแนวทางการออกแบบกิจกรรมในศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงควรยกระดับจากการจัดแสดงวัฒนธรรมสู่การสร้างพื้นที่เรียนรู้มีชีวิต ที่ผสมผสานภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ากับแนวคิดการมีส่วนร่วมแบบร่วมสมัย ซึ่งแตกต่างจากแนวทางในงานวิจัยก่อนหน้าที่มักเน้นการอนุรักษ์เชิงวัตถุหรือพิธีกรรมแบบนิ่ง

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการจัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียง ประกอบด้วย 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ความพร้อมของสถานที่และโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ลานกิจกรรม ห้องน้ำ ระบบไฟฟ้า และความปลอดภัยพื้นฐาน ยังคงเป็นปัจจัยหลักที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมงานวิจัยของ Getz (2008, pp. 407–408) ยืนยันว่าโครงสร้างพื้นฐานคือพื้นฐานสำคัญของประสบการณ์งานอี

เว้นท์ ขณะทำงานของ Mair & Weber (2023, p. 138) ชี้ว่าในยุคหลังโควิด การออกแบบพื้นที่ควรคำนึงถึงความยืดหยุ่นเพื่อให้สามารถรองรับทั้งกิจกรรมภาคสนามและรูปแบบออนไลน์ได้หากจำเป็น 2) ความร่วมมือของชุมชนโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของผู้นำท้องถิ่น กลุ่มแม่บ้าน และศิลปินพื้นบ้าน ช่วยเสริมความน่าเชื่อถือและความสมจริงของกิจกรรม งานวิจัยของ Moscardo (2014, p. 22) ยืนยันว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนมีผลต่อความยั่งยืนของกิจกรรมในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากแนวคิด community resilience ในยุคหลังการระบาดของโรคระบาดโลก งานของ Jones, Richards & Weber (2021, p. 274) แสดงให้เห็นว่าอีเว้นท์ที่ออกแบบโดยใช้ทุนชุมชนอย่างยืดหยุ่นและมีระบบสนับสนุนในระดับฐานราก จะสามารถปรับตัวต่อวิกฤตและความไม่แน่นอนได้ดีกว่ารูปแบบเดิม 3) การตลาดและการประชาสัมพันธ์ งานวิจัยของ Lee & Hsu (2019, p. 159) ชี้ให้เห็นว่าการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลสามารถขยายฐานผู้เข้าร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในบริบทหลังโควิด งานของ Ketter (2022, p. 101043) ได้เสนอแนวคิด digital storytelling for cultural engagement ซึ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีเพื่อเล่าเรื่องวัฒนธรรมในรูปแบบที่เข้าถึงง่ายและปรับตัวได้ เช่น การถ่ายทอดสดกิจกรรม (live streaming) การสร้างคอนเทนต์ร่วมกับชุมชน และการนำเสนออัตลักษณ์ท้องถิ่นผ่านโซเชียลมีเดียแบบปฏิสัมพันธ์ 4) ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ คำนึงถึงการลดขยะ การใช้วัสดุธรรมชาติ และการกระจายรายได้สู่ชุมชนอย่างเป็นธรรม แนวคิดนี้สอดคล้องกับ Mair & Weber (2023, pp. 140-141) ที่เสนอกรอบการจัดการอีเว้นท์แบบยั่งยืนภายใต้แนวคิด circular event management โดยเน้นการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ลดของเสีย และส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน เพื่อให้กิจกรรมมีผลกระทบเชิงบวกต่อทั้งสิ่งแวดล้อมและชุมชนในระยะยาว

จากวัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียญให้เป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์ที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน เพื่อให้ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียญเป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์ที่มีเอกลักษณ์ ควรนำองค์ประกอบของวัฒนธรรมกะเหรี่ยงลาวเวียง และเกษตรกรรมแบบผสมผสาน มาผสมผสานกันในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดเทศกาล วันวัฒนธรรมกะเหรี่ยงลาวเวียง ที่มีการแสดงศิลปะพื้นบ้านและอาหารท้องถิ่น การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเกษตรกรรม ให้ผู้เข้าร่วมงานได้เรียนรู้วิถีชีวิตอย่างแท้จริง การสร้างตลาดนัดวัฒนธรรม ที่รวบรวมสินค้าเกษตรปลอดสารพิษ และงานหัตถกรรมของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ การบูรณาการเกษตรผสมผสานเข้ากับการเผยแพร่วัฒนธรรม ไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนเท่านั้น แต่ยังสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ลึกซึ้งให้กับผู้เข้าร่วมงานอีเว้นท์ และช่วยให้ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรียญเป็นสถานที่ที่มีอัตลักษณ์ชัดเจนและยั่งยืนในระยะยาวจากการวิจัยพบว่าแนวทางสำคัญในการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ฯ ให้เป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์ที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืน ได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน การออกแบบกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจ และการจัดการอย่างยั่งยืน

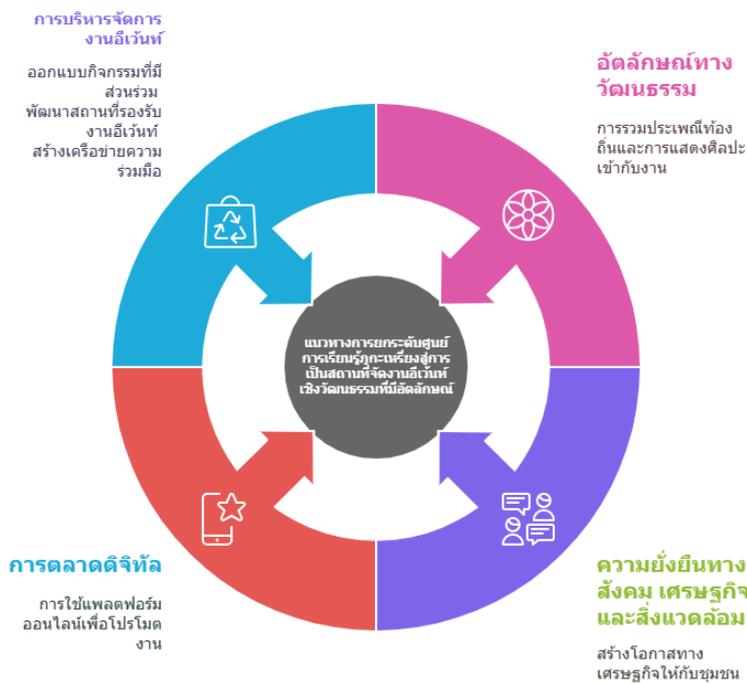
งานวิจัยของ Pattaratornchai, Nopakun & Protogrung (2023, p. 12) ที่ศึกษาตลาดสร้างสรรค์ในภาคอีสานของไทย ระบุว่าตลาดนัดวัฒนธรรมที่มีความต่อเนื่องและยึดโยงกับกิจกรรมอีเว้นท์ เป็นรูปแบบที่สามารถยกระดับการสื่อสารวัฒนธรรมและส่งเสริมเศรษฐกิจของชุมชนได้อย่างแท้จริง ข้อเสนอจากการวิจัยนี้

คือการจัดเทศกาลวัฒนธรรมที่สะท้อนอัตลักษณ์ของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ผ่านกิจกรรมเชิงมีส่วนร่วม เช่น การฟ้อนรำแบบลาวเวียง เวิร์กช็อปทอผ้า และการปรุงอาหารพื้นเมือง สอดคล้องกับ Singh (2020, pp. 33-34) ที่ศึกษาการจัดงาน indigenous cultural festivals ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบว่ากิจกรรมที่สร้างการมีส่วนร่วมแบบประสบการณ์จริง สามารถเพิ่มคุณค่าทางวัฒนธรรมและความภูมิใจในท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืน นอกจากนี้ งานของ Intaratat & Leelasantitham (2022, p. 47) ที่ศึกษาการจัดงานวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในภาคเหนือของไทย ยังเน้นย้ำว่าการเปิดพื้นที่ให้กลุ่มชาติพันธุ์เป็นผู้ออกแบบกิจกรรมด้วยตนเองจะทำให้การจัดงานมีความน่าเชื่อถือ (cultural authenticity) และเสริมสร้างบทบาทของชุมชนในฐานะเจ้าบ้านทางวัฒนธรรม

จากการอภิปรายผลการวิจัยสามารถสรุปแนวทางการพัฒนาและยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรี่ยงให้เป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์และยั่งยืนผ่านแนวทางยกระดับที่ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) อัตลักษณ์และทรัพยากรทางวัฒนธรรม 2) การบริหารจัดการงานอีเวนต์ 3) การส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์ และ 4) ความยั่งยืนทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม

แนวทางการยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรี่ยงสู่การเป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์

ภาพที่ 1 แนวทางการยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหรี่ยงสู่การเป็นสถานที่จัดงานอีเวนต์เชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่าแนวทางการยกระดับศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงสู่การเป็นสถานที่จัดงานอีเว้นท์เชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ ดังนี้

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้รองรับการจัดงานที่มีประสิทธิภาพ ปรับปรุงพื้นที่จัดงานให้มีความสะดวกสบายและสามารถรองรับผู้เข้าร่วมงานจำนวนมากได้ เพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ป้ายบอกทางพื้นที่จอดรถ และระบบสาธารณูปโภคที่เพียงพอ
2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการจัดงาน สนับสนุนให้คนในชุมชนมีบทบาทสำคัญในทุกกระบวนการของงาน เช่น การวางแผน การจัดกิจกรรม และการบริหารงาน จัดอบรมเพื่อเพิ่มทักษะในการจัดงานและการบริหารจัดการให้แก่คนในท้องถิ่น
3. พัฒนาแนวทางการตลาดและประชาสัมพันธ์ ใช้สื่อดิจิทัลและแพลตฟอร์มออนไลน์ให้มากขึ้นในการโปรโมตงานอีเว้นท์ เช่น เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และแอปพลิเคชัน สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ
4. สร้างเอกลักษณ์ของงานอีเว้นท์โดยเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น ออกแบบกิจกรรมที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชน เช่น การแสดงศิลปวัฒนธรรม การสาธิตหัตถกรรมพื้นบ้าน และการเวิร์กช็อปที่เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมงานได้มีส่วนร่วมสร้างจุดเด่นที่แตกต่างจากงานอีเว้นท์อื่น ๆ เพื่อให้เป็นที่จดจำและสามารถดึงดูดผู้เข้าร่วมงานได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาแนวทางการพัฒนาสู่ระดับนานาชาติควรศึกษาแนวทางการพัฒนาให้ศูนย์การเรียนรู้ภูเกะเหียงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้มากขึ้น เช่น การพัฒนากิจกรรมที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหลากหลายวัฒนธรรม
2. ประเมินผลกระทบของงานอีเว้นท์ต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม ควรศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการจัดงานอีเว้นท์ เพื่อหาแนวทางลดผลกระทบด้านลบและเพิ่มความยั่งยืนของงาน

บรรณานุกรม

ปานตะวัน รัตนพันธุ์, เสรี วงษ์มณฑา และผกา มาศ ชัยรัตน์. (2566). ปัจจัยที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของจังหวัดนครนายก. *วารสารการบริหารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมท้องถิ่น*, 9(5), หน้า 224-238.

Altieri, M.A. (2019). *Agroecology: The science of sustainable agriculture*. Boca Raton, FL: USA.CRC Press.

- Cohen, E. (2004). *Contemporary tourism: Diversity and change*. Amsterdam: Elsevier.
- Getz, D. (2008). Event tourism: Definition, evolution, and research. *Tourism Management*, *29*(3), pp. 403-428.
- Getz, D. (2012). *Event studies: Theory, research and policy for planned events* (2nd ed.). London: Routledge.
- Intaratat, K., & Leelasantitham, A. (2022). Cultural event design among ethnic communities in northern Thailand. *Asian Journal of Tourism Research*, *7*(1), pp. 45–60.
- Jones, M., Richards, G., & Weber, K. (2021). Reimagining cultural events in a post-pandemic world: Hybridization, participation and resilience. *Event Management*, *25*(4), pp. 265–280.
- Ketter, E. (2022). Digital transformation of cultural tourism: Empowering local communities through technology. *Tourism Management Perspectives*, *44*, p. 101043.
- Lee, C.K., & Hsu, L. (2019). Examining event marketing strategies in the digital era. *Journal of Event Management*, *23*(2), pp. 150-167.
- Mair, J., & Weber, K. (2023). Sustainable event practices in the new normal: Circular economy and community-based resilience. *International Journal of Event and Festival Management*, *14*(2), pp. 132–148.
- Moscardo, G. (2014). Tourism and community participation. *Annals of Tourism Research*, *45*, pp. 10-30.
- Pattaratornchai, S., Nopakun, T., & Srithongrung, A. (2023). Creative markets and cultural revitalization in Northeast Thailand. *Thai Journal of Cultural Economics*, *5*(1), pp. 12–26.
- Pine, J.B., & Gilmore, J.H. (1999). *The experience economy: Work is theatre & every business a stage*. Boston: Harvard Business School Press.
- Raj, R., & Vignali, C. (2010). Creating local experiences of cultural tourism through sustainable festivals. *European Journal of Tourism, Hospitality and Recreation*, *1*(1), pp. 51–67.
- Richards, G. (2018). Cultural tourism: A review of recent research and trends. *Journal of Hospitality and Tourism Management*, *36*, pp. 12-21.
- Singh, T.V. (2020). Indigenous cultural festivals in Southeast Asia: Challenges and community adaptation. *Southeast Asian Cultural Studies*, *8*(2), pp. 33–47.

วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี

ปีที่ 21 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม ถึง กันยายน 2568

Smith, M. K., & Richards, G. (2013). *The Routledge handbook of cultural tourism*.

London: Routledge.

Thailand Convention and Exhibition Bureau. (2020). *Thailand MICE industry report 2020:*

Introduction & background (Online). Available:

https://www.businesseventsthailand.com/uploads/press_media/file/210430-file-XR2bJJYWe.pdf [2025, February 15].

UNESCO. (2019). *Culture: Urban future—Global report on culture for sustainable*

urban development. Paris: United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization.